

KVINNORNAS TIDNING

No 6. 4:de årg.

10 Februari 1924.

Annonspris: Textsida 25 öre pr mm.
sista sidan 20 öre pr mm.
Längre annonsering rabatt.

Utkommer varje söndag.

Utgivare och redaktör: INGEBORG DAHLÖF. För annons- och ekonomiafdelningen: EDITH RICKBERG.
Redaktion och expedition: Vallgatan 27, Göteborg. Tel. 18070.

Prenumerationspris:
Helår Kr. 6:— 1/2 år Kr. 3:50 1/4 år Kr. 2:—
Lösnummer 15 öre.

Centraltryckeriet, O. Ericson, Göteborg 1924.

Eftertryck tillåtes gärna om "Kvinnornas Tidning", med hela namnet utsatt, angives som källan.

INNEHÅLL.

Utländskronika i sammandrag.
"Göteborgs Idun".
Huru de hava det.
Samtal om tiden. Av Marie Louise Ingeman.
Blandat.
En intervju med Gerda Lundeqvist-Dahlström. Av Gunnel Holzhausen.
Vad kan göras för att förhindra akut öroninflammation? Av Professor Gunnar Holmgren.
Ett svårt fall.
Teater. Liliom.
Bländskären. Av Edith MacMillan.
"Frankenstein." En drömd roman.
Stilla Stunder. Av A. R.—n.
Leendet. Av Boda Willner.
Silverslöjan. Roman av Ilse Leskien.

Utländskronika i sammandrag.

Engelska regeringen har infriat en av arbetarepartiets under valkampanjen gjorda utfästelser, nämligen erkänt ryska sovjetregeringen. Erkännandet är fullständigt, och de diplomatiska förbindelserna hava återupptagits. Den engelska pressen är i allmänhet nöjd med åtgärden såsom ett steg i riktning mot den europeiska ordningens återupprättande. Af fästvärlden gör sig dock inga överdrivna förhoppningar på den ryska marknaden.
MacDonald har vidare gått i författning om att genomföra arbetarepartiets stora nybyggnadsprogram, varigenom bostadsfrågan skulle lösas. Både arbetsgivarne och arbetarne på byggnadsområdet hava utlovat sin lojala medverkan. Vad man fruktar är att byggnadsprogrammets genomförande skall ådraga staten ofantliga kostnader, vilka sedan komma att överflyttas på skattebetalarnes redan förut tungt belastade skuldror.
Gent emot Frankrike synes MacDonald besluten att föra en vänlig, men öppen och beslutsam politik. Han planerar enligt uppgift ett personligt sammanträffande i maj med Poincaré.
Det är troligt, att Frankrike kommer att ge efter för Englands fordringar i Pfalzfrågan, d. v. s. undandraga separatisterna det franska stödet i fråga om Pfalz' lösslitande från tyska riket. I så fall betyder detta en mycket stor framgång för den engelska utrikespolitiken.
M. Poincaré har alltjämt att utstå hårda duster med oppositionspartierna i franska parlamentet, vilka förbittrat motsätta sig regeringens skatteförslag och särskilt dess krav på en i visst hänseende diktatorisk befogenhet ifråga om budgetsparningar. Varje motstånd klubbas emellertid ner av M. Poincarés förklarande, att han avgår som konseljpresident, ifall icke hans vilja blint åtdydes.

Expresident Woodrow Wilson har den 3 febr. slutat sina dagar. För fem år sedan skulle meddelandet här om hava skakat världen, nu betraktas dödsfallet knappast som en händelse av någon betydelse — så snabbt förgå jordisk makt och ära! Omdömena om den bortgångne äro mycket växlande. Den engelska pressen yttrar sig sympatiskt om honom, men utan större entusiasm. De franska tidningarna förklara, att Frankrike står i evig tacksamhet till den hänsövne. Den tyska pressens uttalanden äro kalla men icke hätska. Man framhåller överensstämmelsen mellan Wilsons idealistiska deklARATIONER och många hans handlingar. Trots Förenta staternas vid krigsutbrottet avgivna neutralitetsförklaring gjorde president Wilson ingenting för att hindra den amerikanska vapen- och ammunitionsexporten till ententemakterna och han glömde alldeles bort att protestera mot det genom blockaden iscensatta skändliga utsvältningskriget mot det tyska folket. De berömda Wilsonska 14 punkterna, vilka förledde tyskarne att göra sig vapenlösa och att på nåd och onåd utlämna sig till fienden överkorsade Wilson, då han satte sitt namn under Versaillesfreden, detta monstret av orättfärdighet.
Från Japan meddelas om stor inre politisk oro. Landet lider liksom flertalet andra länder av överbefolkning och måste söka finna kanaler för att bli kvitt sitt ständigt tillflödande befolkningsöverskott. Men japanerna äro ingenstädes välkomna som invandrare, och det är icke utslutet att Japan en gång blir nödsakat att på erövringsväg utvidga sitt territorium. Den gula faran torde bli ett av framtidens stora bekymmer.
Överenskommelse hade träffats, att Italien mot gottgörelse i oljekoncessioner m. m. skulle erkänna sovjetregeringen. Denna har efter det engelska erkännandet blivit stramare i hållningen och vill ej underskriva överenskommelsen såvida icke de italienska villkoren modifieras.

Göteborgs Idun.

Stiftelseurkund föreligger nu för det aktiebolag, som bildats för att ge en säker ekonomisk grundval åt den nybildade stora kvinnoorganisationen "Göteborgs Idun". Aktiekapitalet skall utgöra minst 10,000 kr. och högst 30,000. Aktierna äro på 25 kr.
Medlemsavgiften i föreningen är 10 kr. pr år, var till kommer inträdesavgiften 5 kr.
Nu återstår frågan, finns det tillräcklig entusiasm, arbetslust och ofervilja för saken hos Göteborgs kvinnor? Vi stå i tävlan med Stockholms kvinnor, vilka likaledes upptagit tanken på ett kvinnornas hus. Det är en ståtlig tävlan, och en stor triumf skulle det vara, om Göteborg först nådde målet!
Alla upplysningar ifråga om medlemsskap och aktieteckning lämnas av Göteborgs Iduns föreningsordförande fru Elin M. Janson, Viktor Rydbergsgatan 22, tel. 1833, och sekr. Fröken Alfrida Holmberg, Nordensköldsgatan 23, tel. 41488 samt övriga styrelseledamöter.

Huru de hava det.

Med adress till yttervärlden skriver en författare i Vossische Zeitung (Berlin):
Sedan nio år tillbaka hava de flesta av oss fått otillräckligt med föda. Vårt blod har blivit dåligt och tunnt. De av oss som icke hava varit vana vid den rustika och enformiga kosten av böner, kål och surt tungt rågröd hava fått kroniska magsjukdomar och lida av matsmältningsbesvär. Vi äro vana vid så fortigt och kraftlös föda — särskilt kvinnorna och familjemödrarne — att om vi någon gång inbjudas till ett väl försett bord, äro vi oförmögna att äta den feta, närande födan. Tacksamma och hungriga brista vi i gråt eller falla fullständigt ihop. Kanske förefalla vi våra beskyddare och välgörare otacksamma. Eller hysteriska. Ja, våra nerver hava blivit dåliga.
Otaliga bildade kvinnor ha sedan 1914 icke fått en ny dräkt, icke en ny hatt, ja, icke ens nya underkläder och skodon ha de kunnat skaffa sig.
Vi hava ätit armadets föda under nio långa år. Smör, kaffe och frukt äro lyxartiklar. Kött få vi kanske icke på ett halvår. Vi se, att våra barns bleka kinder bliva allt tunnare, och att de själva icke växa, icke tynga sig som de skulle göra. De få icke tillräckligt med mjölk, socker eller fett. De sakna värme och glädje.

Vilken framtid väntar våra barn? Huru skola våra söner finna arbete på den tränga och folköverfyllda arbetsmarknaden? Huru skola våra döttrar kunna bliva gifta, när männen ha så låga löner?
All trevnad, all trygghet, all glädje har tagits bort från vårt liv.
Vi hungra efter skönhet. Våra hem hava berövats sina färgrika mattor; våra fäderneärvda vackra och värdefulla möbler äro borta — vi stirra på de fyra nakna väggarna i vår tränga fängelseliknande bostad.
Är det icke nog?

Vill du förlora ditt ideal — så gift dig med honom!
Till en kvinnas hjärta passa många nycklar.

Samtal om tiden.

Av MARIE LOUISE INGEMAN.

Vi sutto och resonerade om tiden, min vän författaren och jag. Ämnet var glädjelöst — vi voro båda fullt ense om att tillståndet var ohållbart, och att något nytt måste komma.
— Varför ger du aldrig ut några böcker mer? frågade jag honom apropå.
— Han teg länge. Ett sorgset allvar växte fram i hans blick.
— För vem skulle jag skriva? frågade han slutligen. Det finns ingen resonans för människor av min typ i tiden, och vad tiden har resonans för kan jag icke skriva.
— Är det verkligen den djupaste orsaken till din tystnad? frågade jag.
— Kanske icke, svarade han omsider. Tragiken — ty för mig personligen känns det som en tragedi att nödgas avbryta den centrala linjen, som jag följt och fullföljt under hela mitt mognare liv — tragiken ligger kanske också inom mig själv. Varken världen eller jag äro mera desamma. Det har hänt för mycket. När jag tänker tillbaka på ungdomen av min generation och jämför den med ungdomen nu förstår jag bäst varför jag blivit likgiltig, trött. Vi hade dock ideal. Och vi kunde få behålla vår tro på idealen. Vi voro omgivna av en mänsklighet bland vilken gudsfruktan, vördnad för andra, heder, plikttröhet, dygd, kort sagt allt som utgör vår kristna etikens kärna, ännu var guldvärden. Samhället vilade uppifrån och ned på förtroende, ömsesidig hjälp. Vi hade mycket att tro på. Vi trodde på ett helt folks höjande genom arbetarrörelsen o. den därmed öppnade vägen till en högre allmänkultur, vi trodde på freden, på rättfärdigheten, på personlighetens och kvinnans framtid. Livet var som en djup underbar skogsvärdi man för varje steg mötte nya skönheter, varje dag var ett glatt, förtrostanfullt framåtskridande. Hela världen stod som ett lysande bevis på att den väg vi gingo var den rätta. Hela mänskligheten edades av samma tro, andades så att säga samma livgivande luft.

Men så kom kriget. Det var inte endast fredsiden som föll därmed. Det var inte endast tron på kulturrens, förståndets, den goda viljans makt, som jänades med jorden. Vad ha vi inte glidit ned i sedan 1914! I en djup vågdal av missräkningar, trötthet, andlig olust, utan perspektiv åt något håll och berövade vår tro framför allt på mänskligheten som en målmedvetet framåtskrivande makt!
Var skall man plocka rosor i denna dy? Vad skall man skriva om? — Om en heder, som blivit ett tomt och löjligt begrepp för cynismen, att skratta ut? Om en plikttröhet, som anses vara ett lockbete blott för en falden? Om en religion, som vår avkristnade mänsklighet icke längre behöver? — Om ett framåtskridande, som uteslutande ligger i ingenjörsvetenskapens händer?
Nej, det finns verkligen icke längre något värde, som vördas. Vi leva

efter den materiella tro, vi bekänna: ur hand i mun för att vinna och hinna med så mycket som möjligt under detta "vårt enda liv". Nu är för tidens människa allt. Därför är tanken den moderna människans fiende. Tanken som mäter evigheten mellan vingspetsarna. Hon måste ha något mindre ansträngande och mera påtagligt. Liksom slaktaren, som styckar djuret, föga bekymrar sig om att tänka över det väsen, som en gång gav liv och karaktär åt den döda kroppen, så besvärar sig den moderna människan icke med att reflektera över det själiska innehåll i det liv, hon i våra dagar så glupskt och dock otillfredsställd njuter.
Under dessa förhållanden har ungdomen bokstavligen talat avvants från varje tanke och tro på idealen. Den har endast sett en mänsklighet som frästat i krig, nesligheter, falskarier och brott. Det finns ingen skändlighet så svart att ej vår tid haft att uppvisa den. Huru skulle vi kunna begära att ungdomen med sådana förebilder för ögonen skulle växa upp ideell, dygdig, arbetsam, pliktrogen? Den har ju icke som vi en gång nämnt gonting att tro på. Den har ingenting inom sig att glädjas åt i ensamheten, i arbetet, i tystnaden. Allt är ju skövat för den, och den måste rasa, berusa sig med nöjen för att glömma tomheten. Om vi betrakta den jämförande — hur mycket frostbiten frukt bland de senaste årgångarna, och detta just bland dem som hade sin blomning under kriget. Jag har studerat dessa ibland under nattlivet i våra städer, och jag måste säga att jag blivit rädd. För arten och värdigheten utav den. Om något i världen skulle övertyga mig om omistligheten av kultur och andlig värd hos ett folk så är det just dylika produkter, alstrade under en barbarisk och själlös tid.

Men uppvaknandet kommer! När man allmänt börjar inse ohållbarheten i det nuvarande tillståndet, när ett i materialism nedsjunket folk får känna på materialismens sviter, när den duglige som regel exploateras av odugligheten, fliten av lättjan, plikttröheten av ansvarslösheten, arbetaren av lycksökaren och allt blir så gungande att den ene icke i något avseende kan lita på den andre, emedan heder, plikt och kärlek till nästan, dessa den kristna etikens värdefulla arvedelar, äro förskingrade — när tillståndet med andra ord blir oödligt för alla, vilket inträffar sedan förrådet som dessa dygder en gång skapat är förtärt, och det nya samhället skall byggas upp av en mänsklighet, som endast har de primitiva vilddjursinstinkterna kvar — då måste uppvaknandet komma. Då skall man i förtvivlan ånyo gripa efter dessa värden, som ordnade och betryggade folkens existens och inbördes förhållanden och ödmjukt böja sig under den hemlighetsfulla lag, som danar människor för olika uppgifter och som vi icke kunna fatta,

lika litet som vi kunna fatta varför somliga skapats starka och andra svaga, somliga krymplingar och andra fulländade, somliga harmoniska och andra sönderslita av dissonanser. Vi veta endast att det är så, att det i alla tider varit så, och att ingen mänsklighetens jätteansträngning förmått att framtinga den ur gudomlig synpunkt sett kanske endast skenbara rättvisa, som kunde skifta alla öden och villkor lika.
Men för att över huvud kunna resignera inför jordelivet måste man sätta sin förtröstan till en allvis Gud, som ser ut över denna tillvaros råmärken och till vars och ens bästa ställer allt därefter. Det är förlusten av denna tro på en högre makts ordnande och meningsfulla ingripande, som gör våra dagars människor så otillfredsställda och andligen fattiga. Ty det finns dock blott ett, som lyfter vårt liv över djurens liv och det är tron på att vi såsom Guds avbilder äro skapade att uppfylla hans vilja och fullkommas.

Sinai och Oljoberget! Det finns inga högre utsiktspunkter för oss människor. Från dem se vi allt, som vi behöva att se — nu. De kunna stormas, glömmas, men utplånas — aldrig! Som monumentala vägvisare dyka de för en senare upp för varje människa under hennes jordevandring. Vår tid förnekar dem. Men varför på det hela taget förneka något som icke finnes? Just i detta lidelsefulla förnekande ligger ett hemligt bejakande. Att kämpa mot himlen för att få behålla jordelivet ostyckat, som våra rödaste radikaler göra, förräder deras osäkerhet. Icke reser man sig mot en makt, som icke existerar. Icke avsätrar man någon från en tom tron! Men det är ett av de många sätten att skaffa sig auktoritet och proselyter i en förvirrad tid. Och ett av de bekvämare om man saknar andra betingelser för att göra sig uppmärksam. Lyckligt är det emellertid icke.

Han hade rest sig och ivrigt promenerat av och an under sitt tal. Nu stod han vid fönstret och blickade tyst ned i den upplysta stadens djup.
— Du ser alltså frälsningen i religionen? frågade jag omsider.
— Ja, i religionen, det är det enda, som skulle kunna giva mänskligheten en annan anda. Och den kommer — var viss på att den kommer! Över alla tidens röster skall snart ånyo dens höras, som lärt människorna att de skola älska Herren sin Gud över allting och sin nästa såsom sig själva.

Äktenskapet var ursprungligen ett sakrament, därefter blev det ett kontrakt och nu är det ett problem. I litteraturen utgjorde äktenskapet tidigare det lyckliga slutet. Numera begagnas det som den olycksaliga början.
Stephen Leacock.

Ungdomen jagar efter lyckan — ålderdomen söker att undfly olyckan.

**SKANDINAVISKA
KREDITAKTIEBOLAGET**
GÖTEBORG - STOCKHOLM - MALMÖ

Avdelningskontor
över hela landet

Egna fonder Kr. 182,000,000,—

Gottgör å insatta medel
högsta gällande ränta

Telegramadress
"Kreditbolaget"

(Inj. gen. Göteb. Tandläkarsällskap)

Tandläkare Anne-Marie Heijde
Vasaplatsen 1. Telefon 15500.
Rådfrågning: Vard. 1/2 2—1/2 3, övriga
tider efter avtal.

Tandl. SVEA LEFFLER.
Spec. Äkta Porslinsfyllningar.
Viktoria, 8. Tel. 8958. Vard. utom lörd. 1-2.

Blandat.

Det är lätt att säga tulipanaros, men svårt att göra henne. Det är lätt att säga fred, men svårt att hålla den.

Denna reflektion föranledes av nedanstående rader, hittade i en av våra fredstidningar:

"Härmed framföres en vänlig uppmaning till de ärade debattörerna på diskussionsspalten att använda en vänligare ton fredsvänner emellan än den som kommit till synes i ett av de senaste inläggen.

Redaktionen."

— Vi gräla vilt, berättade en av damällskapet till den försenade siste gästen. Alla utom en tycker vi, att det är väldigt bra, att en tidning tagit om hand den kvinnliga föreningsrörelsen och skall bilda klubbar i alla städer, men Sonja tycker att det är en skandal, att inte kvinnorna själva kunna klara upp saken. Vad säger du?

Nykomlingen svarade:

— Vad skulle ni tycka, om Handledningens förkunnade sin vänliga avsikt att i alla städer bilda klubbar åt de stackars oföretagsamma her-rarne?

Tystnaden sänkte sig över sällskapet.

Om man valde stadsfullmäktige o. riksdagsmän med lika stor omsorg, som man ägnar åt valet av medlemmar i ett fotbollslag, vilket skall deltaga i en match, så skulle kommunerna och staten bli kunnigt och väl styrda.

En författare av tidsningsartiklar inviger yttervärlden i sina och sina medbröders yrkessvårigheter genom att efterhärma en redaktörs sätt att skriva:

"Er artikel "Stocknade solar" är briljant, och jag förstår, att den är byggd på sakkunskap och kostar Er oerhört arbete. Det är med upprättig sorg jag tillbakavisar den. Om den kommit mig tillhanda för tre veckor sedan, just då Einstein besökte vårt land, skulle jag tagit den med uppräcka händer. Publikens intresse har emellertid för länge sedan lämnat alla de där sakerna och samlar sig nu lidelsefullt omkring de märkliga maskrägnen. Vill ni på ert vanliga spirituella och underhållande sätt skriva en 2-spalts-artikel om "Maskar från skyn" så är den välkommen".

—:—

Hemmets tidning

— är —

Göteborgs Aftonblad

Särskild, omväxlande
avdelning för kvinnan
och hemmet.

I varje nummer, värdefulla artiklar i olika
frågor, berättelse,
följetong, kåserier.

Pr kvartal 7.50 fritt hemburen.

Lösnummerpris 10 öre.

En intervju

med

Gerda Lundeqvist-Dahlström.

Ute på det vackra Saltsjöbaden tillbringar fru Gerda Lundeqvist-Dahlström konvalescens-tiden efter sitt olycksfall vid inspelningen av Gösta Berlingsfilmen, då hon råkadde halka och bryta benet. Filman-det blev naturligtvis uppskjutet, men fru Lundeqvist är nu så pass återställd, att de sista scenerna kunnat tagas. Inom kort kunna vi alltså emotse ett verkligt filmevenemang: Gerda Lundeqvist i hennes första film, som majorskan på Ekeby.

Fru Lundeqvist är mycket intresserad av filmkonsten och anser ingalunda, att den behöver gripa in på teaterns Gebiet; naturligtvis får teatern räkna med en viss konkurrens, men teater är teater och film är film, och båda äro goda ting för så vitt det är god teater och god film.

Det goda är här att likna vid det samma. Där konsten bottnar i det samma, det äkta, där är ingen fara för dekadans eller försumping. Ungfår så uttalade sig fru Lundeqvist angående frågan om teatern contra filmen, och på en gång blev det lika enkelt och klart som solskenet självt på denna värilika februaridag: vad som är starkt, sant och gott skall bestå, allt det andra faller bort av sig själv!

En viktig sak för filmen, menar fru L., är starka filmmanuskript och goda filmskådespelare. De amerikanska filmaktörerna fann hon goda, kvinnorna däremot mestadels förkonstlade. Fru L. fällde ett gott ord för de amerikanska äventyrs- och wild west-filmerna. Där var styrka och liv, där fordrades skicklighet och fantasi. I stort sett fann fru Lundeqvist att filmen hade en viktig uppgift att fylla: att föra människor ut i livet och världen, särskilt dem som äro dömda att sitta hemma och aldrig kunna hoppas få göra resor.

Vad sovringen av film anginge, uppdragandet av åldersgränser, o. d. ansåg fru L. att det måste bli en rent individuell fråga, och att man får övrigt inom såväl teatern som filmen en dag måste komma därhän att endast god repertoar spelades och därmed denna fråga bortföll.

Fru Lundeqvist ämnar så snart som möjligt styra kosan ned till sin teaterscen i Hälsingborg, — som beaktat delar hon chefskapet där med herr Torsten Hammarén, — där man förbereder uppförandet av Benaventens "La Malquerida".

Det är icke utan att man skulle önska fru Lundeqvists teaterverksamhet förlagd till Göteborg, där hennes intresse har djupa rötter, och där hon funnit den varmaste förståelse. Och chefsgenskaper har hon. Lugn och klarhet, förmåga att entusiasmera och skänka tro samt ett oförbrännligt humör.

Saltsjöbadens sol och luft ha gjort gott. Trots filmstrapatser och olycksfall var fru Lundeqvist-Dahlström strålade av hälsa och energi. Några definitiva teaterplaner på gästspel föreligga f. n. icke, men med tiden taga de säkert fast form.

Vi få vänta och hoppas!

Gunnel Holzhausen.

Vad kan göras för att förhindra "dövhet" efter akut öroninflammation?

Av Professor GUNNAR HOLMGREN.

Svenska Kvinnors Medborgarförbunds artikelserie.

I influensatider träffas en mängd människor av öroninflammationer med flytning ur öronen och nedsatt hörsel och samma öronsjukdom är en vanlig följd av en mängd andra infektionssjukdomar, t. ex. mässling, skarlakansfeber och difteri, för att inte tala om den vanligaste av dem alla, snuva.

Inflammationen har i dessa fall sitt säte i mellanörat, som består av trumhålan med trumhinna och hörselben och en mängd smärre och större håligheter, som stå i förbindelse med trumhålan och ligga inne i tinningbenet. När nu en inflammation angriper mellanörat, träffar den i första hand slemhinnan i dessa håligheter och orsakar en förändring. Varet måste hava ett utlopp, och om läkaren inte i tid sökes och skaffar ett sådant genom att skära hål på trumhinnan, brister denna vanligen av sig själv och varet söker sitt utlopp genom hörselgången. En sådan patient bör ligga till sängs med högt under huvudet och varmt om örat, får endast "lätt" mat, d. v. s. barnmat, och man bör se till, att "magen" fungerar väl, eljest gives laxativ. Temperaturen mätes morgon och kväll och läkaren underrättas dagligen om tillståndet, så länge feber förefinnes. Varet bör dessutom bortskaffas ett par gånger om dagen, vilket enklast sker genom att man upprepadt gånger fyller örat med kemiskt ren 3-procentig vätesuperoxid (oxygenol eller hydrozon) och torkar bort det därvid uppkommande skummet.

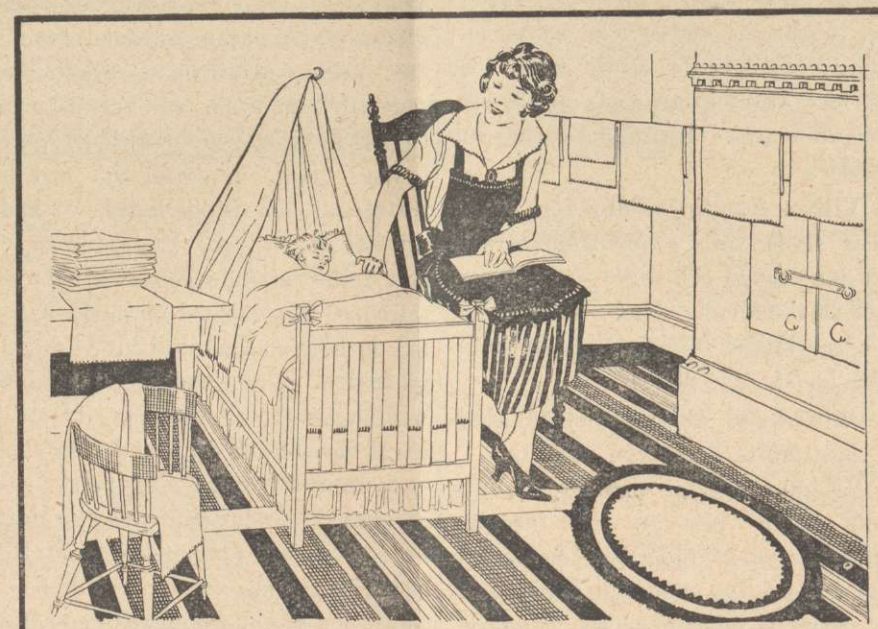
I de flesta fall är denna behandling tillräcklig för att få förändringen att så småningom upphöra, varefter hålet på trumhinnan läker sig och hörseln blir bättre. Man bör emellertid aldrig försumma att låta läkaren noga prova hörseln, sedan inflammationen gått över. I många fall vill det nämligen läkarens hjälp till för att få en fullgod hörsel igen, och detta låter sig säkrare och lättare göra ju förr behandlingen börjar och ju noggrannare och fullständigare den kan genomföras.

I en hel del fall är emellertid inflammationen så häftig eller patientens tillstånd så dåligt, eller omständigheterna för övrigt så ogynnsamma, att operation måste företagas. Det man då har att befara är aningen, att inflammationen genom att gripa över på mellanörats omgivning (hjärna och hjärnhinnor, innan-öra) blir direkt livsfarlig, eller genom att gripa över på mellanörats benväggar ger anledning till kronisk mellanöransinflammation med varaktig risk och kanske för livet kvarstående hörselnedsättning.

Erfarenheten har visat, att öroninflammationer endast förhållandevis sällan bli direkt livsfarliga och då nästan alltid äro förenade med hög feber, värk i huvudet eller kring och i örat, frosskakningar eller svindel. Förefinnes ett eller flera av dessa symptom, bör den sjuke ovillkorligen genast söka läkare och så vitt möjligt vårdas å sjukhus, där behövlig operation kan utföras.

Längst vanligare är det, att de akuta inflammationerna i mellanörat genom att gripa över på benväggarna eller t. o. m. utan att göra detta giva upphov till kroniska förändringar, och detta är tyvärr ännu i dag en mycket vanlig orsak till kronisk "dövhet". Här kan dock öronläkekonsten, som gjort utomordentliga framsteg, under de senaste årtiondena, utträtta riktiga storverk, och man kan rentav säga, att den sakkunnige läkaren, om hans hjälp i tid anlitas, i de allra flesta fall kan förhindra uppkomsten av de så fruktade kroniska förändringarna. Men då måste också allmänheten möjliggöra detta genom att söka i tid, vilket av många olika skäl ännu långtifrån alltid är fallet.

Hur skall man då kunna veta, när fara för uppkomsten av en kronisk förändring föreligger? Ja, det är inte alltid så lätt, och ytterst blir det ju öronkirurgens sak att bedöma detta. Att det är skäl att vända sig till en öronoperatör, när det börjar svullna bakom eller ovanför eller framför örat vid en häftig öroninflammation, eller när feber och smärta inte raskt nog gå över — det förstär var och en. Men att man också bör göra detta, när flytningen ur örat, hur beskedlig den än förefaller, drar för mycket ut på tiden, den

Baby tvätt går mycket lätt

Genom en ny metod har Åstads-kom-mitts tvättpreparat, som tvättar mycket lättare än vanliga tvättmedel.

Detta preparat tillverkas av så rena beståndsdelar, att det bokstavligen lockar ut smutsen utan minsta risk för kläderna.

Det innehåller mycket mer ren tvål än vanliga tvättpulver och på grund därav är kokning onödig för lättsmutsad tvätt.

Emellertid, kan kokning av vita bomullsplagg företagas, om så behagas. Resultatet blir alldeles utmärkt.

Köp ett paket Rinso nu.

Kokning onödig - likaledes hård gnuggning.

SENLIKT SÄPTVÅL ARTIEBOLAG, GÖTEBORG.

Rinso

(Eftertryck förbjudes.)

Har Ni nå got

att sälja, köpa, hyra ut eller byta, så annonsera det i **Göteborgs Morgonpost** Morgonens förnämsta annonsorgan

Söker Ni nå gon

tjänare, våning, plats eller annat, så annonsera det i **Göteborgs Morgonpost** Göteborgs största morgontidning.

Olika

blomsterarbeten

alltid färdiga, i smakfullt utförande.

Lasa Blomsterhandel

Storgatan 31. Tel. 4314, 10366

Begär alltid

Kobbs Thé

Handskkompaniet
Drottninggatan 42
TELEFON 15379
GÖTEBORG

ALLTID TREVLIKA NYHETER I
HANDSKAR och VANTAR

MERKURTVÄLEN
är även som badtvål den
förförståelse förförståelse.

Hela resterande lagret av

Blusar

i Crêpe de chine, hellsle Diygella, halbslle och bomull realiserar till mycket låga priser.

Frberg & Anderson
Kungsporsplatsen 1. Tel. 7236.

döttrarna stanna hemma och ha goda dagar — ingen friare kan förväntas till en sliten och utarbetad kvinna. De bästa matbitarne gå också till döttrarna — magra flickor stå icke högt i kurs på den afrikanska äkterskapsmarknaden!

En hustru är dyr och den unge man, som önskar gifta sig, måste arbeta oerhörd för att få ihop en tillräckligt stor summa för att av en man, lyckliggjord med döttrar, köpa sig en livsleddsagerska.

Så långt är allt gott och väl. Men sedan kommer sakens avigsida. En man, som köpt en dyr hustru vill också ha full valuta för kostnaden och han tar ut den i hustruns arbete. Han slår sig själv fullständigt till ro och låter henne knoga ensam med allt arbete i familjen.

Man förstår, att engelskorna stå villrådiga i denna kvinnofråga.

Ett svårt fall.

Vår engelska kollega Woman's Leader berättar, att kvinnor köpas och säljas i den engelska Kenya-kolonien i Ost-Afrika.

Nu är frågan den, böra de vita engelskorna komma sina svarta med-systrar till hjälp och avskaffa kvinnohandeln?

— Naturligtvis! svarar ni.

Saken är emellertid inte så alldeles självklar.

Afrikanerne sätta mycket stort värde på sina kvinnor. En dotters födelse är en glädjehögtid, en sons födelse en likgiltig händelse.

Fadern ser i sina döttrar en värdefull tillgång, vilken han i framtiden kan omsätta i penningar eller boskap. Han vårdar dem följaktligen ömt och omsorgsfullt. Under det att pojkarne vid tidig ålder skickas ut i livet för att slita för uppehållet få

Fru LISA KRANTZ
Syateljé.

Vadmansgatan 4. Telefon 8151.

rekommenderas.

Tillskrifning och provning utföres.

